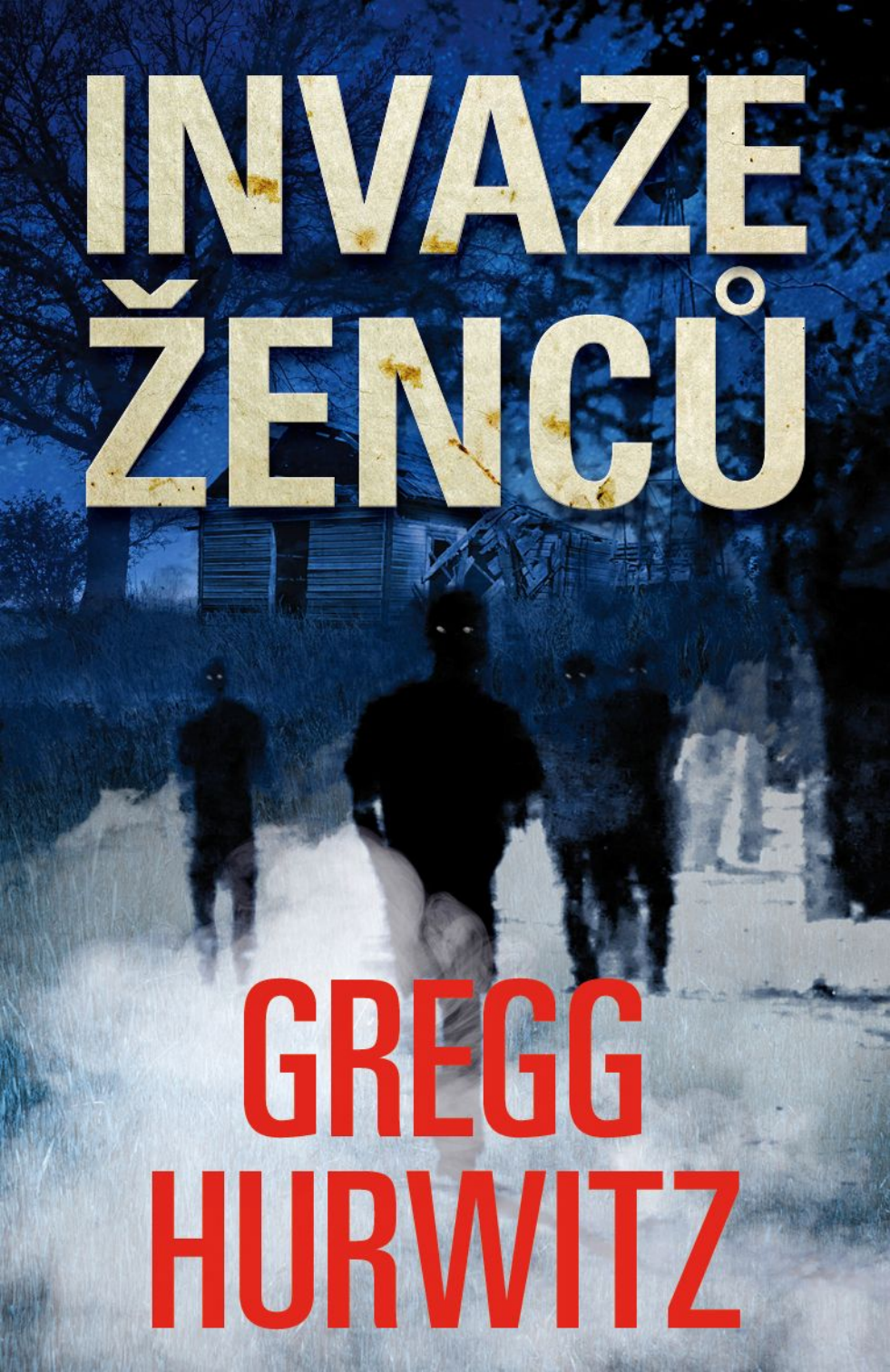

INVAZE ŽENČŮ

GREGG
HURWITZ

Invaze ženců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Gregg Hurwitz

Invaze ženců – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

INVAZE ŽENCŮ

GREGG HURWITZ

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v novele jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2016 by Gregg Hurwitz

Translation © 2018 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7675-2 tištěná kniha

ISBN 978-80-719-7704-9 e-kniha

PHILIPU EISNEROVI

Velkému příteli a spisovateli.
Spolucestovateli temnotou...

... i světlem.

Dokument, který čtete, neexistuje – nemůže existovat. Pokud přece jen čtete tyto řádky, váš život je v ohrožení. Anebo bych spíš měl říct, že je dokonce v ještě větším ohrožení, než v jakém byl dosud. Mrzí mě, že vás tím zatěžuji. Nepřeji vám ten samý druh utrpení, který postihl mě i další z Creek's Cause. Následující řádky jsem psal od chvíle, kdy to všechno začalo. Všechno jsem zapsal proto, že slova jsou silnější než kulky – a určitě i mnohem nebezpečnější. Zřejmě už je všechno ztraceno.

Ale možná, snad, vám následující stránky poskytnou určitou šanci. Doufám, že ji využijete.

Popozitrí, ve státě vmáčknutém mezi jiné...

Z Á P I S 1

Bylo po půlnoci. Pořád jsem ještě pracoval ve stodole, když jsem zaslechl, jak se kymácivě zdvihla roletová vrata. Lekl jsem se a upustil balík sena. Upadl mi z balíkovacích háků.

Venku bylo dost děsivě, vítr hvízdal přes střechu a natřásal uvolněné šindele. V kuželech světla z rozkymácených stropních lamp se míhaly kousky sena a staré trámy naříkaly pod tíhou seníku. Byl jsem dostatečně drsný, to ano, ale současně jsem chodil do druháku na střední a pořád jsem se dokázal vyděsit mnohem častěji, než bych si sám byl ochoten přiznat.

Otočil jsem se ke dveřím, ruce křečovitě sevřené na dřevěných rukojetích balíkovacích háků. Každý z nich byl nebezpečně vyhlížející ohnutý kus kovu, který mi vybíhal mezi prsty obou rukou asi tak třicet centimetrů dopředu. Vrata stodoly, teď už otevřená dokořán, zírala do temnoty. Dovnitř pronikal vítr bičující krajinu a profukoval mi džíny i flanelovou košili. Přinášel zápach, který byl silnější než vůně sena. Působilo to, jako kdyby někdo vařil shnilé maso.

Svíral jsem balíkovací háky jako nějaký Wolverine druhé kategorie. Odkášlal jsem si, udělal krok směrem k vratům a co nejhlubším hlasem pronesl: „Kdo je tam?“

Do zorného pole mi skočil Patrick, jeho pumpovací brokovnice mířila k podlaze. „Chanci,“ vydechl, „zaplať pánbůh, že jsi v pořádku.“

Hrudník mého staršího bratra se zdvihal a klesal, černý kovbojský klobouk měl stažený na zátylek. Buď utíkal, nebo měl strach.

Jenže Patrick nikdy strach neměl.

„Samozřejmě, že jsem v pořádku,“ uklidňoval jsem ho. „Co tě to popadlo?“ Mé sevření na balíkovacích hácích povolilo, takže mi teď volně visely ze zápěstí na nylonových smyčkách uchycených za madla. Zakryl jsem si nos rukávem a vyšel ven. „Co je to za *smrad*?“

Vítr teď foukal ze západu, od domu McCaffertyových, ale také to mohlo být až od Franklinových.

„To nevím,“ odpověděl Patrick. „Ale to je ten nejmenší problém. Pojď se mnou. Hned.“

Otočil jsem se, abych odložil své nářadí na paletový vozík, ale Patrick mě chytil za rameno.

„Ty háky by sis měl vzít s sebou,“ utrousil.

Z Á P I S 2

V téhle chvíli bych se asi měl představit. Jmenuji se Chance Rain a je mi patnáct. Patnáct v Creek's Cause není jako patnáct na spoustě jiných míst. Pracujeme tu tvrdě a začínáme mladí. Umím obdělávat pole, přivést na svět tele i řídit nákladák. Dokážu pracovat s buldozerem, zkrotit mustanga, a když mi dáte do ruky loveckou pušku, je hodně pravděpodobné, že přinesu domů večeři.

Taky mi jde dobře cvičení psů.

Přesně tuhle činnost mi teta se strýcem svěřili, když zjistili, že nejsem ani tak silný, ani tak tvrdý jako můj starší bratr.

To není nikdo.

Tam, odkud jste vy, by Patrick byl hvězdou fotbalového mužstva, případně králem školních plesů. Tady nic takového není, ale máme tu Dožínkového krále, kterého Patrick vyhrál s velkým náskokem. A samozřejmě, že jeho přítelkyně Alexandra byla Dožínková královna.

Patrickovi je sedmnáct, takže Alex je věkově někde mezi námi, i v téhle rovnici jsem opravdu jen do počtu. Kromě toho byste při pohledu na Patricka těžko hádali, že je o pouhé dva roky starší než já. Abyste mě nechápali špatně – léta práce na poli mi vytvarovala slušně postavu, ale se svými 188 centimetry je Patrick pořád o půl hlavy vyšší než já a sílu už má jako dospělý chlap. Chtěl se mnou přestat zápasit už před lety,

protože o výsledku nikdy nebylo pochyb, ale já jsem to pořád chtěl tu a tam zkusit.

Občas člověk musí zůstat jen u pokusů.

Je těžké si dnes vzpomenout, jaké to bylo před Práškováním, ale kdysi tu byly věci normální. V našem třítisícovém městě se tancovalo, maturovalo, probíhaly svatby i pohřby. Každé léto tu byla pouť a kolotočáři se se svými atrakcemi a stránky usadili na místním hřišti. Když někomu tornádo odfouklo dům, lidi se sebrali a šli mu pomoci postavit nový. Byly tu spory i aférky a každých pár let někoho postřelili na lovu a museli ho odvézt do Stark Peaku, místa, které se v okolí nejvíc podobalo městu, a pokud počasí spolupracovalo, bylo to jen hodinu a půl autem. U nás jsme sice měli nemocnici, dokonce lepší, než si myslíte – bylo to nutné, s ohledem na ruce zachycené v drtičích i pomocníky z farem shozené z koní – ale pokud člověk potřeboval operaci mozku nebo srovnání obličeje do původního stavu, musel do Stark Peaku. Předloni tři bratry Braatenovy chytil rapl a vyrazili ve svém camaru na veselou jízdu. Z vraku vylezl živý jen jeden. A věřte tomu, že Ben Braaten i jeho rozbitá lebka frčeli co nejrychleji do Stark Peaku.

Naše malé městečko hodně zaostávalo. V celém údolí chybělo pokrytí mobilním signálem. Povídalo se, že AT&T se chystá postavit věž, ale s ohledem na těch pár místních obyvatel nijak nespěchali. Rodiče si pochvalovali, že je tu alespoň klid. Podle mého názoru tu byla spíš nuda, zejména ve srovnání se všemi těmi věcmi, co jsme znali z televize. Nejhorší bylo vědomí, že tam někde daleko venku je celý velký svět. Někteří mladí odjeli a skončili v New Yorku nebo v L.A., kam odešli za svými velkými sny, a já jsem jim vždycky tak trochu záviděl. Ale po každé jsem jim potřásl rukou a popřál jim hodně zdaru, a myslel jsem to vážně.

Já ani Patrick jsme neměli stejné možnosti jako většina ostatních mladých.

Když mi bylo šest a Patrickovi osm, odjeli naši slavit výročí svatby do Stark Peaku. Z toho, co jsme se později dozvěděli, si

dali steak a červené víno, a možná i pár sklenek martini. Cestou do kina táta vjel do křižovatky a jeho spolehlivý chrysler tam rozmačkal autobus.

Na pohřbu musely rakve zůstat zavřené a já jsem si mohl jen domýšlet, jak máma a táta pod těmi lesklými javorovými víky vypadají. Když policejní oddělení ve Stark Peaku vydalo jejich osobní věci, čekal jsem až do pozdního večera. Pak jsem se nenápadně proplížil dolů a prohrabával se jimi. Sklíčko milovaných tátových hodinek Timex bylo prasklé. Přejížděl jsem palcem přes fotku na jeho řidičáku. Mámina moderní černá zacvakávací kabelka byla cítit šeríkem z její prasklé lahvičky od parfému. Byla to její vůně, ale příliš silná, omamně sladká, a útočila na vzpomínky pohřbené v mých prsou tak, že zvonily, jako když člověk cinká na destičky xylofonu. Když jsem kabelku otevřel, vysypala se hromada malým oblázkům podobných střípků z čelního skla. Některé z nich byly rudé.

Vdechoval jsem šeríkový vzduch a vzpomínám, jak jsem při tom zíral na ty krvavé kousky rozsypané na dřevěné podlaze kolem mých bosých nohou – malé kousíčky, které už nikdy nešly spojit dohromady. Potom jsem omdlel, ale ještě předtím jsem asi musel brečet, protože se odněkud vynořil Patrick. Když mě objal, ponořil se můj obličej do jeho ramene. Do ucha mi zazněl jeho tichý hlas: „Nech to na mně, bráško.“

Vždycky jsem se cítil bezpečně, když byl Patrick nablízku. Po smrti rodičů jsem ho neviděl ani jednou brečet. Jako kdyby si v hlavě počítal příklady z matiky, pořád byl klidný a vyrovnaný. Rozhodl se, že jeden z nás to bude muset držet pohromadě za oba, a protože starší bratr byl on, padla tahle odpovědnost na něj.

Vzali si nás k sobě Sue-Anne a Jim, naše teta a strýc. Bydleli jen o šest kilometrů dál, ale byl to začátek nového života. Ačkoliv jsem si přál, aby čas zamrzl jako na tátových rozbitých hodinách Timex, nešlo to, a tak jsme s Patrickem, Jimem a Sue-Anne začínali znovu.

Neměli žádné děti, ale dělali, co mohli. Usilovně se snažili

nepropášt žádné třídní schůzky ani Zoubkovou vílu a taky kupovat ty správné hračky k Vánocům. Nebyli stvořeni pro rodičovskou roli, ale zatraceně se snažili, a to je nakonec to nejdůležitější. Já i Patrick jsme je za to milovali a oni nám naši lásku opláceli.

To neznamená, že jsme s bráchou nemuseli rychle vyrůst. Kolem ranče byla hromada práce a spousta prázdných žaludků. Jim měl pár set kusů dobytka a choval rhodéské ridgebacky. Ty posílal po celé zemi jako hlídací psy, dva tisíce za kus. Sue-Anne se starala o to, abychom měli třikrát denně na stole teplé jídlo, a každý večer nám četla. Nořil jsem se do těch příběhů – *Odyssea*, *Huckleberryho Finna*, *Pohádek tisíce a jedné noci*. Když jsme byli starší, už to Patricka nebavilo, ale já jsem pokračoval v nájezdech na knihovnu a usínal jsem při četbě s baterkou pod příkrývkou. Asi jsem utíkal do těch fiktivních světů, protože mi pomáhaly zapomenout na to, že jsem o ten skutečný přišel.

Zhruba od třinácti už bylo Patricka kus chlapa. Přestali jsme si být podobní – cizí lidé bývali obvykle překvapeni, když zjistili, že jsme bratři. Ne že bych byl ošklivý nebo slabý, to ne, ale Patrick... byl prostě Patrick. Měl široká ramena a hezkou tvář po tátovi a dokázal nahánět a chytat dobytek do lasa spolu s tím nejlepším pomocníkem na ranči, žvýkat při tom kus stébla a ani se nezapotit. Děvčata se nemohla dočkat, která z nich bude o polední pauze nosit jeho kovbojský klobouk.

Dokud nepřišla Alex. Pak už patřil jenom jí.

Matika mě moc nebavila, ale měl jsem rád angličtinu a přírodopis. Neměl jsem Patrickovy dovednosti honáka dobytka, na druhou stranu jsem se nebál těžké práce. Stejně tak jsem byl dobrý s loveckou puškou, skoro jako sám strýček Jim. V jedné věci se mi ale nikdo nevyrovnal: ve výchově štěňat. Ridgebackové jsou lovci lvů z Afriky, nejneohroženější a nejoddanější tvorové, jaké jste kdy potkali. Kdykoliv měli nový vrh, hrál jsem si se štěňaty a cvičil je od prvního dne. Když jim byly dva měsíce, chodila za mnou všude, když dosáhla půl roku, mohl jsem je posadit na hlídku a nehnula se z místa, i kdybyste je

odtamtud chtěli odtáhnout. Bylo těžké skloubit to se školou, ale nějak se mi to dařilo. A taky tu byla jedna věc, kterou mě naučil táta: Rainovi si nestěžují.

Když přišel čas sklízet seno, Patrick vřdycky dodělal svou práci dřív a nabízel se, že mi pomůže. Ale já se snažil dodělat to sám. I když jsem už měl za sebou dlouhý den. I když to znamenalo zůstat vzhůru i po půlnoci a pracovat sám ve stodole.

A přesně to jsem dělal tehdy po Práškování, poprvé, co jsem viděl Patricka nervózního – alespoň kam až má paměť sahá.

S ohledem na všechno, co se později mělo odehrát, se mu ani nedivím.

Ale vydržte ještě. Začnu tak, aby to dávalo smysl. Vrátím se ještě o týden zpět. Ne, že by *cokoliv* z těch událostí dávalo smysl, ale když k tomu přidám to, co jsem zjistil později, třeba se v tom budete orientovat.

Potřebuju, abyste se v tom orientovali.

Závisí na tom váš život.

Z Á P I S 3

Začalo to hustým, šikmo padajícím deštěm. A brzy následoval oheň, ale nebyl to požár. Ne tak docela. Šlo o kousky asteroidu 9918 Darwinia, který se rozpadl nad Zemí a při vstupu do atmosféry jeho části zahořely jasným plamenem.

K explozi došlo ve výšce dvacet čtyři kilometrů, byl to jasný záblesk, který změnil noc v den. Na Creek's Cause došlo k výbuchu a vlna žáru odpařila kapky deště přímo ze vzduchu. Jacku Kanerovi to prorazilo střešní okno a za domem dědy Donovana spadla rozviklaná kůlna. Náhlé teplo vysušilo pastviny a odvodnilo půdu.

Úlomky o velikosti pěsti dopadly do prašné hlíny za domem Hanka McCaffertyho a zanořily se hluboko do země. Dlouhá zima zpozdila sklizeň, a tak zůstala úroda zatím na poli. McCafferty sklízel na podzim cukrovou kukuřici a ječmen. Ale jedno prázdné pole, s půdou vyčerpanou po nedávné sklizni, bylo pokryté hnojem, aby příští léto poskytlo dvojnásobnou úrodu vojtěšky a ovsa.

Půda byla bohatá, připravená přijmout nové kořeny.

Anebo něco jiného.

Jeden z meteoritů přistál v jezeře Pollywog, na úpatí skalnatého hřebene, a odpařil asi třicet centimetrů vody. Další proletěl jako raketa skrz krávu dědy Donovana a zanechal v jejím těle tunel o šířce létajícího talíře, čistý, jako kdyby ho někdo vyvrтал.

Kráva klopýtavě přešla ještě půlku podmáčené louky, než jí došlo, že je mrtvá, a padla k zemi. Té samé noci ji sežrali kojoti.

Vyšli jsme ze svých farem a rančů a zírali v údivu na oblohu. Pak jsme se zase vrátili zpátky, dojedli večeři, dívali se na televizi a šli brzy spát. Pokud žijete v zemi tornád a smrtonosných bouří, zvyknete si na náladovost Matky Země.

Brzy jsme však pochopili, že s tímhle Matka Země nemá nic společného.

Creek's Cause se původně jmenoval Craik's Cause, po Jamesi Craikovi, osobním lékaři George Washingtona. Kdysi na počátku 19. století někdo špatně překreslil mapu a zkomolený název byl na světě. Ale do dnešního dne jsme byli na původní pojmenování našeho městečka hrdí. Koneckonců Craik udržel Washingtona při dobrém zdraví během války za nezávislost i v následujících letech a stál po boku prvního prezidenta, dokud konečně jedné sychravé prosincové noci neskončil.

Jak jsme tak postávali v náhle rozžhaveném nočním vzduchu a pomrkávali směrem k doblikávajícím zábleskům plamenů na obloze, nemohli jsme tušit, že o více než dvě stě let později budou odpáleny salvy předznamenávající novou válku o nezávislost.

A že se já i můj bratr brzy octneme v jejích čelních liniích.

Děšť pokračoval celou noc, kapky bušily do země a přeměnily naše střechy ve vodopády. Na okraji města se Hoganův potok vylil z břehů a zaplavil hrachové pole vdovy Latrellové takovým způsobem, že mezi stonky hrachu brzy vykreslovaly osmičky lesklá tělíčka střevlí.

McCaffertyho farma stála na návrší, k jeho úrodě se voda nedostala. Z vlhké půdy jeho neobdělaného pole začaly vyrůstat zářivě zelené výhonky, které třetího dne ztvrdly do podoby stvolů. Na vrcholku každého z nich bylo malé poupě zabalené do pouzdra připomínajícího list. McCafferty si při pohledu na ně sundal kamioňáckou čapku a poškrábal se na hlavě. Pak si dal závazek, že si půjčí od Charlese Franklina sklízecí řezačku a všechen ten podivně vyhlížející plevel ze své půdy vyrve. Jenže

Franklin nebyl příliš štědrý a kromě toho teď musel sklízet kukuřici. A tak McCafferty čekal ještě jeden den a pak další.

Deště konečně ustaly, ale stvolý rostly dál. Lidi z města se chodili dívat na ty šílené rostliny deroucí se z půdy, v níž byly kdesi hluboko zaražené meteority. Jednoho dne jsme se tu dokonce ke zvědavcům připojili cestou ze školy i my s Patriciem. Ke konci pracovního týdne už byly stonky vyšší než sám Hank. Sedmého dne se tyčily přes tři metry vysoko.

A pak odumřely.

Jen tak, zničehonic, se začaly drolit a zhnědly. Tobolky, které mezitím narostly do velikosti kukuřičných klasů, začaly uvadat.

Někdo ze sousedů, kdo stál poblíž, odplivl kus tabáku do hlíny a prohlásil, že je to ta nejzatracenější věc, co viděl. Ale nedalo se s tím nic dělat, dokud McCafferty nedokončil sklizeň a nepotlačil svou pýchu natolik, aby požádal Franklina o zapůjčení sklízecí řezačky.

Ten večer seděl McCafferty jako vždy po večeři s lahví. Dokážu si představit tu scénu, jako kdybych tam byl – on v rozviklaném houpacím křesle na rozvrzané verandě, noc zaplněná nasládlým pachem hniloby starého dřeva. Svou lásku pohřbil do země už o tři léta dřív a dodnes jste v záhybech jeho tváře mohli vidět smutek. Nová, mladší žena sváděla s jeho dvěma dětmi souboje na život a na smrt. Z domu se tak stalo bitevní pole a on se přes den skrýval na poli a večer po barech. Toho večera se houpal a usrkával sladký bourbon, který měl spálit vzpomínky na jeho drahou zesnulou Lucille, když vtom se do zvuků večerní hádky kdesi v patře ozval praskavý zvuk.

Nejdřív si asi myslel, že ho šálí sluch, případně na něj působí množství vypitého alkoholu. Ale pak se to ozvalo znovu, neslo se to jako vánek z polí. Jemné praskání, jako když trháte polštáře, abyste dostali ven peří.

Krátce nato ucítil, jak se mu v ústech usazuje hořký prach. Odplivl si přes zábradlí, natáhl se přes verandové dveře pro brokovnici a vydal se do polí. Jeho syn z horního okna sledoval silný kužel světla z baterky, jak se klikatě prořezává temnotou.

Nahořklá chuť v McCaffertyho ústech sílila, jako kdyby vzduch zahustil příval pylu. Došel k okraji svého neosetého pole a to, co uviděl, způsobilo, že ztuhnul s ústy otevřenými dokořán a s botami zabořenými do měkkého bahna.

Vyschlá tobolka se s prasknutím propadla do sebe a uvolnila do vzduchu obláček malých částecek. Třímetrový stvol pod ní se zhroutil, a než stačil dopadnout na zem, změnil se v hromádku prachu. Sledoval, jak praská sousední tobolka, i její stonek se přeměnil v nicotu. A pak další. A další. Připomínalo to triky ve strašidelném zámku – duch zmizel a ve vzduchu zůstala jen jeho kápě snášející se k zemi. Plevel se rozpadal, řadu po řadě, a klesal k zemi, odkud se o pár dnů dříve záhadně vynořil.

Nakonec bylo pylu tolik, že ho začal vykašlávat do ruky. Vrátil se zpátky k lahvi, v naději, že mu bourbon propláchne krk.

Druhý den, brzy ráno, se McCafferty probudil a vyskočil z postele. Měl nafouknuté břicho. Ne ovšem jako po žebírkách a salátu coleslaw po party na Den nezávislosti, ale jako těhotná žena v pátém měsíci. Manželka vedle se jen zavrtěla a přetáhla si polštář přes hlavu. Nevšiml si křečí a dopotácel se ke skříni, aby se, jako každé ráno, oblékl. Kalhoty s lacem se sice přes vypouklé břicho napínaly, ale podařilo se mu do nich nasoukat a zapnout ramínka. Čekala ho práce a najaté síly se taky samy nezaplatí.

Jak slunce stoupalo po obloze, bolest břicha se zhoršovala. Seděl nehybně na traktoru a otíral si čelo. Pořád cítil chuť hořkého pylu i napětí v zaobleném břiše, dokonce vnímal jakýsi tlak přecházející ze zadní části hrdla do hlavy.

Zabalil to dřív – tenhle luxus si nedopřál od svého svatebního dne – a vydal se do prvního patra, aby si dal studenou sprchu. Břicho se mu nafouklo natolik, že už je sotva dokázal obejmout rukama. Na kůži po stranách se mu udělaly strie, které viděl naposledy u Lucille, když byla těhotná. Křeč teď už byla trvalá, nabrala podobu bolestivých pulzů.

Dopadala na něj voda a cítil, jak se mu zamlžuje vědomí. Opřel se o zeď sprchového koutu a marně se snažil zaostřit na kachlíky. Cítil, jak se mu pyl v lebce zavrtává do mozku.

Dál už si nic nepamatoval.

Nevybavoval si, jak odchází ze sprchy.

Ani že ho žena volá k večeři, která už byla na stole.

Ani na křik svých dětí, když šel nahý dolů do přízemí a přidaná hmotnost jeho břicha byla doprovázená zaskřípěním každého schodu.

Neslyšel, jak na něj jeho žena křičí, jak se ptá, co se děje, jestli ho něco bolí a že by ho měli odvézt k doktorovi.

Nevybavoval si, jak vyklopýtal do večerního vzduchu a prohlížel si do západu slunce ponořený horizont, aby našel nejvyšší bod.

Tím byla věž vodárny na okraji Franklinova pozemku.

Bez jakékoliv myšlenky či pocitu se McCafferty loudal přes zarostlé pole, stvoly se mu zařezávaly do rukou i nohou, stébla se zabodávala do bosých chodidel. Než došel k věži, zanechávaly za ním už cary kůže krvavou stopu.

S rozřezanými končetinami opustil pevnou půdu a vydal se po žebříku vzhůru. Čekal ho náročný výstup. Čas od času se krví zalitá ruka nebo potrhaná noha smekla z příčky, ale udržel se, dokud nedosáhl vrcholu.

Vydrápal se doprostřed střechy obří nádrže. Nárazy jeho loktů i kolen na kov doprovázela hluboká ozvěna. Nakonec se překulil na záda a namířil své gigantické břicho k měsíci. Jeho oči zůstaly temné, nic neviděly.

Hrudník se mu zvedal – a zvedal – a pak zůstal nehybný.

Dlouhou dobu tam tak ležel bez hnutí.

Pak se začal kdesi z hlubin jeho vnitřností ozývat vířivý zvuk. Byl stále hlasitější.

A pak se jeho tělo otevřelo.

Obrovský vak jeho břicha prostě a jednoduše explodoval a vystřelil z něj mrak jemných, červeně zabarvených částic. Ty odlétly spolu s větrem a rozptýlily se ve vzduchu. Proud je nesl k jeho domu i k městu, které stálo za ním.

To, co se stalo Hanku McCaffertymu, bylo děsivé.

Co čekalo nás, bylo mnohem, mnohem horší.

Z Á P I S 4

Ten samý večer, o něco později, za mnou přišel Patrick do stodoly.

Svíral jsem v rukou podél boků balíkovací háky a vyšel jsem vytaženými vraty do tmy. Obličej mého bratra byl natočený k východu. Přes pole vál ostrý vítr.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

Patrick zvedl ruku, abych mlčel.

Poryv větru přinesl vzdálené zvuky. Jakési rány. A pak sotva slyšitelné pištění dětí.

„McCaffertyho dům?“ zeptal jsem se.

„Vypadá to tak.“

„Probudíme strýčka Jima?“

Patrick se na mě podíval. „A co když ty děti jen zlobí nebo hrajou nějakou hru? Chceš se pak strýčku Jimovi omlouvat za to, žeš ho vytáhl z postele, když víš, jaká dřina ho zítra čeká?“

Odplivl jsem si, abych se zbavil hořké příchuti v ústech. „Tak proč potřebujeme brokovnici?“

Patrick se vydal podél boku našeho ranče směrem k McCaffertyho farmě. „Co kdybysme cestou zahlídli srnce?“

Neusmál jsem se.

Když jsme míjeli řady kotců lemujících vnější stěnu, našich sedm zbývajících ridgebacků se neklidně vrtělo. Někteří hlasitě věřtili a začali vrčeti. A pak se najednou všichni začali chovat jako šílení. Zachytili ve větru nějaký pach a začali výt. Když byli takhle podráždění, cítili jste z nich jejich divoké předky.

„Ticho,“ zasyčel Patrick. „Ticho!“ Pak se obrátil ke mně: „Umlč je, než probudí Jima a Sue-Anne.“

„Tiše,“ okřikl jsem je, a psi zmlkli, i když Cassius netrpělivě kňučel.

Tady venku rostl plevel hustě a rychle, proto strýček Jim nechal spásat zhruba půlhektarový pozemek před prahem skupinou hladových koz, aby zůstal zachován výhled. Když jsme je míjeli směrem k pastvině, pár z nich zamečelo. O kus dál tu a tam neklidně zatřásla hřbetem kráva. Blížili jsme se k McCaffertyho farmě. Křik byl stále hlasitější a já měl v ústech stále víc sucho. Vzduch měl tak odpornou chuť, že mě až dusil.

„Myslíš, že tu něco *hoří*?“

Patrick zavrtěl hlavou. „Ne. Tohle je něco jinýho.“

McCaffertyho verandu osvětlovala žlutá tečka, světlo zářící vedle hlavního vchodu. Dveře byly otevřené dokořán, uvnitř domu byla černočerná tma.

Slyšeli jsme teď děti skrz vchodové dveře naprosto jasně. Nebyla to žádná hra. Ony nepišťely.

Ony řvaly.

V ozvěnách k nám doléhalo pomalé, vytrvalé bouchání.

Možná byl Hank opět opilý a snažil se vykopnout dveře do dětského pokoje. Možná to byl vězeň uprchlý ze státní věznice o dva okresy dál. Anebo do našeho poklidného městečka dorazil vraždící psychopat a rozhodl se, že si užije trochu švandy.

Děsivé rány z nitra domu pokračovaly.

„Neměli bysme se vrátit pro strýčka Jima?“ zašeptal jsem.

„A nechat JoJo a Rockyho napospas?“ opáčil Patrick.

Na tuhle otázku nebylo třeba odpovídat. Přikrčil jsem se za Patrickem. Bez ohledu na zimu jsem viděl, jak se mu na zátylku leskne pot. Zrychlil krok. Asi dvacet metrů od domu se zastavil a zakřičel: „Jestli tam uvnitř někdo dělá potíže, mám brokovnici!“

Bouchání okamžitě ustalo.

McCaffertyho děti uvnitř – JoJo a Rocky – přestaly křičet, ale uslyšeli jsme jejich pláč. Stáli jsme s Patrickem vedle sebe, on se zdviženou brokovnicí, já pevně svírající balíkovací háky.

JoJoiny vzlyky v tichu slábly.

Zevnitř z domu se ozvalo zaskřípění. Pak další. Někdo šel dolů po schodech?

Kroky pokračovaly, byly až k zešílení pomalé a přibližovaly se.

Pak jsme za síť verandových dveří vycítili temnou postavu. Jen tam tak stála. Zírala dopředu. Nedokázali jsme rozpoznat nic víc než siluetu ramen a hlavy, stín na pozadí temnoty.

Skrz síť procházely obláčky páry, jeden za druhým rychle vplouvaly do chladného nočního vzduchu. Nesl se k nám i zvuk – povrchní hekání, jako kdyby se někdo právě naučil dýchat.

Patrick natáhl brokovnici Winchester, *cvak-cvak* natolik hlasitě, že se mi zježily vlasy na hlavě.

Dýchání pokračovalo. Studený vítr vál vytrvale dál.

Pak se to seběhlo tak rychle, že jsme sotva stačili vnímat, co se děje.

Verandové dveře se nárazem otevřely. Ven vyletěla žena v noční košili, kostnatá ruka švihem rozbila světlo na zápraží a prostor před domem upadl do temnoty. Bosé nohy zadupaly po prknech a pak postava přeskočila zábradlí. Ve svitu měsíce bylo vidět, že má končetiny roztažené jako kočka. Přistála na všech čtyřech, znovu se postavila a tryskem vyrazila směrem k obilnému silu.

Jeho poklop se otevřel, zaskřípal na rezavých pantech a s bouchnutím se zavřel.

Stáli jsme s Patrickem chvíli ve tmě a dýchali. Tílko se mi lepilo k tělu a došlo mi, že už jsem ho stačil propotit. Patrickovi pomalu poklesla ramena.

„Co... co to bylo?“ vypadlo ze mě.

„Žena, řekl bych. Radši se podíváme.“

Srdce mi v hrudníku provádělo divné věci. „Neměli bysme se spíš podívat na JoJo a Rockyho?“

„A nechat ji utéct?“ zarazil mě Patrick. „Podařilo se nám zahnat ji do sila. Co když vyleze a zaútočí zezadu? Nebo se vydá dolů k Jimovi a Sue-Anne?“

Vykročil do temnoty, k obilnému silu. Byl to můj bratr. Musel jsem jít za ním.

Navíc zůstat sám, když je venku to stvoření, nebyla o moc lepší varianta.

Boční poklop byl uvolněný, houpal se ve větru. Petlice narážely na kovovou stěnu.

Patrick měl v jedné ruce připravenou brokovnici a druhou natahoval po madle víka. Jeho prsty byly sice pevné, ale já se třásl po celém těle.

Poklop se se skřípěním otevřel a Patrick ustoupil. Hlavní brokovnice mířil do černého čtverce. Čekali jsme, že na nás něco vyletí.

Jenže se nic nestalo.

Zamrkali jsme a čekali, až se naše oči přizpůsobí temnotě.

Nestejně velké hromady ječmene se tyčily do výšky našich postav.

Za jednou z hromad na vzdálenější straně stála žena. Byla natočena na opačnou stranu, takže jsme viděli jen jedno rameno a zátylek.

Pak se částečně otočila a ukázala nám siluetu. Její pleť byla bledá a noční košili měla na rameni potřhanou a roztřepenou, jakoby ožvykanou.

Patrick sklonil brokovnici. „Paní McCaffertyová?“ oslovil ji. „Jste v pořádku?“

Párkrát sebou škubla a trhnutím natočila hlavu do strany. Dopadalo na ni otevřeným průřezem světlo Měsíce a dodávalo tak celé scéně přízračnou atmosféru.

„Ublížil vám někdo?“ pokračoval Patrick. „Je tu s vámi někdo další?“

Zvedl jednu nohu ke kroku, kterým se chystal vejít do otevřeného průřezu. Sklonil přitom hlavu, aby prošel i jeho stetson. Chytil jsem ho za rameno. „Patricku,“ řekl jsem. „Ne.“

„Musím se ujistit, že je v pořádku,“ odporoval mi a setřásl mou ruku.

Vešel dovnitř a překročil rameno šnekového dopravníku. Bylo to něco na způsob obrovské hodinové ručičky, která se otáčela

dokola po podlaze a přemisťovala ječmen k ústřední části vertikálního dopravníku. Ten vytlačoval obilí vzhůru na střechu, odkud bylo možné je skluzavkou sypat do nákladáků. Teď se nepohyboval, už den byl mimo provoz.

Setřel jsem si pot z čela a pozoroval bratra, jak se blíží k paní McCaffertyové. Přes jeho rameno jsem ji mohl přímo sledovat. Zůstávala částečně natočená k nám, šhubala sebou a byla lehce nahrbená. Její rytmické dýchání pokračovalo, jen už dech neprovázel sípot.

„Paní McCaffertyová?“ oslovil ji znovu Patrick. „Nevím, co se vám stalo, ale je po všem. Nebojte se.“

Otočila se a podívala na nás.

Na malou chvíli jsem nevěřil tomu, co vidím.

Místo očí jí procházely přímo skrz lebku dva tunely. Pruh světla z baterky vytvářel na stěně sila za ní dvě tečky. Na obličejích ale neměla žádnou krev.

Vypadalo to, že se ty dvě díry dívají přímo na nás.

A pak vyrazila.

Patrick klopýtnul nazad, kotníkem se zachytil za tlusté rameno šnekového dopravníku a upadl. Klobouk mu sletěl z hlavy. Ona se drápala přes hromadu zrní, bosé nohy hledaly oporu a za patami se jí sypaly pramínky obilí. Tvář měla bledou, bez jakéhokoliv výrazu. Když dosáhla vrcholu a skočila na Patricka, končetiny se jí roztáhly stejným způsobem jako při přeskoku zábradlí verandy.

Zvuk brokovnice uvnitř sila byl ohlušující. Výstřel ji zasáhl do břicha a odrazil se zpět na hromadu zrní. Upadla do obilí, s pažemi roztaženými široka od těla vypadala jako děti, když dělají do sněhu andělíčky. Ozvěna rány stále doznívala, točila se kolem po kovových stěnách i v mé hlavě jako prásknutí činelů.

Patrick se postavil, v obličejích byl bledý. Klopýtavě se vydal k otevřenému průlezu.

Ústa se mi pohybovala, ale nemohl jsem najít ta správná slova. Sám jsem ještě pořád neslyšel, jen jsem pozoroval jeho pohybující se rty.

A pak to rámusení začalo odeznívat a jeho slova začala být jasná. „Chanci. *Chanci*. Musíme sehnat pomoc. Musíme sehnat šerifa.“

Pokusil jsem se přikývnout.

Pak jsem za ním zaregistroval pohyb.

Paní McCaffertyová se začala toporně vztyčovat na hromadě ječmene. Její trup i ruka se zvedaly vzhůru. Pár pramenů vlasů jí padlo do týla a světlo pronikající skrz oční dírký zablikalo. Když byla konečně na nohou, naklonila se dopředu a zrní se z ní sypalo jako písek.

Stála tam, jasně jsem ji viděl přes Patrickovo rameno. Neměl jsem čas zakřičet, tak jsem ho popadl, abych ho vytáhl otevřeným poklopem ven. Chytil jsem ho za obě paže, brokovnice letěla na zem za mnou. Když jsem ho protahoval za hlavu, chytila ho zezadu a šklubnutím ho zatáhla dovnitř s takovou silou, že mě to porazilo na zem. Čelem jsem narazil na okraj průlezu a padl do měkkého bahna před silem.

Patrick křičel někde uvnitř a obrovský kovový buben zesiloval jeho křik.

Vůlí jsem se přinutil, abych neomdlel. Popadl jsem okraj průlezu, postavil se na nohy a přinutil se podívat dovnitř.

Paní McCaffertyová krvácela z břicha, ale tlačila Patricka ležícího na břicho k podlaze. Vypadal otřeseně, jen napůl při vědomí. Náraz na podlahu musel být silný, jinak by ji určitě přemohl. Byla skrčená na jeho zádech jako nějaké divoké zvíře, jedno koleno vražené mezi jeho lopatkami. Vytrhla si pramen svých dlouhých vlasů, vypadl i s kusem kůže, který se teď houpal sem a tam. Začala těmi vlasy jako provazem svazovat Patrickova zápěstí za zády.

Bratr vyplivl trochu krve a apaticky na mě zamrkal.

Vydal jsem se k němu, ale on na mě zakřičel, ať se držím dál. „Ne!“ zařval jsem. „Já tě neopustím!“

Vydešeně jsem prostrčil jednu nohu průlezem a stál teď obkročmo přes jeho spodní hranu.

Tehdy jsem teprve postřehl, co mi říká: „*Pust' šnekový dopravník!*“

Pařátovité ruce paní McCaffertyové stáhly vlasy do uzlu. Patrickova zápěstí teď držela pevně u sebe.

Pak zdvihla hlavu a její důlky bez očí se upřely do místa, kde jsem stál já.

Vyskočil jsem ven z průlezu a snažil se, aby pode mnou nepodklesly nohy. Paní McCaffertyová se prudce zvedla, jako kdyby někdo zatáhl za neviditelnou strunu. Pak vyrazila směrem ke mně.

Vyděšeně jsem natáhl ruku k ovládacímu panelu, zvedl jeho kryt a praštil do velkého červeného tlačítka, které nahodilo celý mechanismus.

Šnekový dopravník uvnitř síla se s řevem probral k životu.

Paní McCaffertyová se zarazila na půli cesty mezi Patrickem a mnou a šklubla hlavou směrem ke zdroji náhlého rámusu.

Rameno dopravníku se začalo otáčet po podlaze, jeho šnekovité ústrojí přehrabovalo hromady ječmene a přeskakovalo přes místa, která nekladla žádný odpor. Vzduchem vířily kousky plev a zaplňovaly vnitřní prostor.

Patrick se překulil na kolena, pak se postavil a snažil se uvolnit ruce. Vzduch se zaplnil prachem, do Patrika bušily a oslepovaly ho rozdrčené kousky ječmene. Zvedl jsem ruku, abych si chránil oči.

Kovová paže rotovala po zemi jako gigantická hodinová ručička přibližující se k Patrickovi.

Zakřičel jsem co nejhlasitěji, abych přehlušil ten rachot: „Patricku, skoč!“

Naslepo vyskočil do vzduchu a zvedl kolena do výšky. Rameno šnekového dopravníku mu proletělo pod nohama. Patou zavadil o jeho okraj a upadl, ale v tu chvíli byl v bezpečí, protože mechanismus se vydával na další okruh.

Paní McCaffertyová znovu vystartovala proti mně. Pod nohama se jí vlnily hromady ječmene a zpomalovaly její postup. Ale pořád se blížila.

Potlačil jsem svůj instinkt, abych zabouchl poklop průlezu – nemohl jsem tam s ní nechat Patricka samotného. Kusy zrn

mě bičovaly do tváře i do očí. Boty jsem měl jako přirostlé k zemi.

Skrz díry, které měla vyvrtnané do hlavy, jsem viděl, že bratr opět stojí na nohou a zbavuje se svých pout, které mu předtím paní McCaffertyová vyrobila ze svých vytržených vlasů. Pak si volnými rukama zakryl oči před přívalem plev a zrn. Byl zpátky ve hře.

Jenže se ke mně nemohl dostat včas.

Paní McCaffertyová už se na mě sápala, oběma rukama se mě chystala protáhnout průlezem.

Jenže když se její prsty už už otíraly o můj hrudník, vtáhlo ji to dovnitř. Ruce jí vyletěly nad hlavu a nohy se jí zachytily do silného soustrojí šnekového dopravníku. Robustní mechanické rameno s ní vymetlo obvod sila a pak ji vtáhlo do vertikálního dopravníku uprostřed.

Jako první se dostala do vytahovací části soustrojí spodní část jejího těla. Hnací řemen zapištěl a mohutné soukolí už jí drtilo maso i kosti. Byla pořád naživu, bezmocně se chytala podlahy, prsty chňapala naprázdno. Konečně jsem viděl, jak Patrick zvedl svůj kovbojský klobouk z podlahy a znovu přeskočil rameno, které se na něj hnalo. Vyrazil ke mně a protáhl se průlezem ven.

Pak jsme už jen slyšeli, jak paní McCaffertyová piští. Vtahovalo ji to do svislého dopravníku, který byl na lidskou postavu příliš úzký. Hromady ječmene i kovové stěny pokropila rudá sprška a potom se Patrickova silná ruka natáhla za mě a přibouchla poklop průlezu.

Udeřil do velkého černého tlačítka spodní hranou dlaně a na jednu bylo na světě zase ticho. Oba jsme se opřeli o poklop sila a těžce dýchali.

Zůstali jsme takhle dlouho.

Pak se Patrick sehnul, zvedl brokovnici a ukázal hlavou k domu. „Děti,“ vypadlo z něj.

Z Á P I S 5

Stáli jsme s Patrickem vedle sebe před pokojem dětí v horním patře. Dveře byly zamčené. Na okraji vedle koule na dveřích jsme uviděli rýhy od nehtů. Spodní část dveří byla samá tříska, jak se je paní McCaffertyová snažila prokopnout.

„Hej, JoJo? Rocky?“ zavolal na ně můj bratr. „Tady je Patrick a Chance. Už je tu klid. Jste v bezpečí.“

Ticho.

„Hej, slyšíte?“ promluvil jsem. „To jsem já.“

Rocky konečně odpověděl: „Chanci?“

Měl jsem k McCaffertyho dětem blíž než Patrick. Chodily si hrát se psy. Dokonce jsem je nechal dívat, jak se rodí štěňata. Pokud nemusely do školy. Rockymu bylo deset, JoJo teprve osm, takže si nemohli dovolit zůstat dlouho vzhůru, když měli druhý den vyučování.

„Jo,“ řekl jsem. „Vylezte, pomůžeme vám.“

„Naše macecha,“ ozval se Rocky skrz dveře, „se nás pokoušela zabít. Až na to...“ Hlas mu zakolísal.

„Až na to, že to nebyla vaše macecha,“ dořekl jsem za něj větu.

O chvíli později jsme zaslechli cvaknutí odemykajících se dveří. Otevřely se a za nimi se objevily dvě usazené tváře. Rocky držel baseballovou pátku a JoJo tiskla k hrudi ošoupaného, žlutého plyšového králíčka.

Když mě JoJo uviděla, natáhla ruce jako dítě, které chce

pochovat. Upustil jsem balíkovací háky, takže mi teď visely z předloktí na nylonových smyčkách. Volnými rukama jsem ji zvedl. Přitiskla se ke mně a znovu se rozplakala. Její dlouhé hnědé vlasy se mi otíraly o obličej.

Rocky si prohlížel chodbu za námi. „Kde je teď?“

„Teď už z ní nemusíte mít strach,“ odpověděl mu Patrick.

Rocky pokývl a snažil se potlačit pláč. „Fajn.“

JoJoin obličej se dotýkal mého krku a byl horký. Oddálila hlavu a podívala se na mě. „Náš tatka,“ vysvětlovala mi, „už taky nebyl náš tatka. Když odcházel, tak už ne.“

„Kdy odešel?“ zajímal se Patrick.

„Hned zkraje večera.“

„A kam šel?“ byl jsem zvědavý já.

JoJo zvedla ruku a ukázala skrz okno ložnice. Za Franklinovou farmou se v měsíčním svitu tyčila vodárenská věž.

„Taky mu něco bylo,“ pokračoval Rocky, když jsme se vydali dolů. Kulatý obličej mu lemovaly černé kudrny. Byl sice pobledlý, ale začínala se mu vracet červen do tváří. Vypadal mladší než na svých deset let.

Patrick volil slova opatrně. „Stejně jako vaší maceše?“

„Ne, takhle ne,“ vysvětlovala JoJo. „Nafouklo se mu břicho a byl celý divný a potácel se.“

„A nahatý,“ doplnil ji Rocky.

Patrick vypadal, že neví, co si o tom myslet. Byl jsem na tom stejně.

„Naše macecha po tátově odchodu zůstala v šoku,“ mluvil dál Rocky. „Seděla v kuchyni a nemohla mluvit. Jen plakala a třásla se. Nevěděli jsme, co dělat. Pak přišla noc a ona... se změnila.“

Když jsme procházeli kuchyní, zvedl Patrick telefonní sluchátko a přiložil si ho k uchu. Pak několikrát poklepal na vidlici přístroje, otočil se ke mně, lehce zavrtěl hlavou a zavěsil.

Sevřel se mi žaludek. Paní McCaffertyová určitě přeřízla telefonní vedení, i když mi připadalo šílené představit si, že by něčeho takového byla schopna. Ve chvíli, kdy jsme ji viděli, vůbec nevypadala, že by dokázala přemýšlet.

„Vrátíme se zpátky k nám a vzbudíme Jima a Sue-Anne,“ rozhodl Patrick. „Musíme sehnat nějakou pomoc.“

„Já chci,“ zakňourala JoJo. Pořád jsem ji ještě držel v náručí. „Já chci tátu.“

„Já to chápu, Mandelinko,“ promluvil jsem na ni v naději, že ji její oblíbená přezdívka uklidní. „Ale teď musíme říct šerifovi, co se tu stalo.“

Shodou okolností byl šerifem Alexin táta, což byl další problém, který s Patrickem vůbec neměli chuť řešit. Timothy Blanton vychovával dceru sám už několik let, protože jeho manželka jednoho svěžího podzimního jitra odjela na západní pobřeží a nikdy se už nevrátila. Byl tak přísný, jak jen osamělý otec a šerif v jednom může být, a i když si Patricka vážil, příliš lásky mezi nimi nebylo. A rozhodně jí nebude víc ve chvíli, kdy mu sdělíme, jak jsme střelili paní McCaffertyovou do břicha a pak ji rozdrtili ve šnekovém dopravníku.

S brokovnicí v ruce prošel Patrick dveřmi na verandu a pátravě se zadíval do temnoty. Noční vítr nám dul do tváří. JoJo vdechla hořký vzduch a nos se jí nakrabatil.

„Ale něco tátovi bylo,“ namítl Rocky. „Co když *teď* potřebuje naši pomoc? Váš dům je na opačnou stranu. Nemůžeme mu nejdřív pomoci?“

JoJo se rozplakala. „Já chci tatku,“ opakovala.

Podíval jsem se na Patricka a on přikývl. „Dobře, vezmeme to oklikou, kdyby náhodou potřeboval pomoc, a pak se vydáme domů a zavoláme šerifa.“

Položil jsem JoJo na zem a dával pozor, abych jí přitom balíkovacími háky neroztrhl mikinu. „Držte se za námi,“ nařídil jsem jim.

Vydali jsme se z verandy směrem přes zarostlé pole. Došli jsme tam, kde ještě nedávno trčely ze země podivné rostlinky,

a všimli si malých hromádek v místech, kde měly rostliny původně stvoly. Rozpadlé zbytky vypadaly jako popel.

Vzpomněl jsem si na dramatické zprávy následující po rozpadu asteroidu 9918 Darwinia. Na všechny ty statistiky i drby o tom, co kam spadlo.

Patrick vydal jakýsi hluboký hrdelní zvuk a pak jsme z toho místa pokračovali dál. Po obou stranách naší cesty teď rostla cukrová kukuřice, šustí nás drápalo do rukávů. Ostražitě jsme se prodírali temnotou směrem k Franklinovým pozemkům, já s Patrickem v čele.

„Co to *bylo* v tom silu?“ zašeptal jsem.

„To nevím,“ přemýšlel Patrick. „Ale paní McCaffertyová to nebyla. Už ne.“

„Zabili jsme ji.“

„Ne,“ odpověděl. „Vždyť jsi ji viděl. Byla už mrtvá.“

„Ale co z ní teda *bylo*? A neříkej to slovo od Z.“

„Nemám tušení,“ tápal Patrick. „Jako kdyby měla nějakou šílenou nemoc. Vzteklinu nebo co.“

„Vzteklinu ti nenadělá do hlavy tunýlky.“

„Tak nějaký nový druh,“ tipoval Patrick. „Nebo nějaký jiný vražedný virus.“

„Ale která nemoc dokáže *tohle*?“ pochyboval jsem. „Jako kdyby něco... já nevím, jako kdyby ji něco ovládalo.“

Jen jak jsem to řekl nahlas, zamrazilo mě v zátylku. Pod našimi botami křúpala tvrdá země.

Patrick si odkašlal. „Ona byla spíš jako... to... jak se tomu říká? V biologii? Opak parazita?“

„Hostitel,“ řekl jsem.

To slovo zůstalo viset ve vzduchu. Za sebou jsme slyšeli, jak JoJo posmrkává a Rocky mumlá: „Neboj se. Neboj se.“

Došli jsme na okraj pole, místo stvolů byl teď před námi otevřený prostor.

„A o co se to pokoušela?“ zašeptal jsem. „Ta... *hostitelka*? Vytrhla si vlasy, srazila tě na zem, svázala ti zápěstí. To tě chtěla sežrat?“

„Ne,“ oponoval Patrick. „Chtěla mě zajmout.“

„Proč?“

Místo odpovědi se Patrick náhle zastavil. Dotkl se rukou země. Když ji pak zvedl do měsíčního svitu, na špičkách prstů měl něco tmavého.

Krev.

Děti se vynořily z kukuřice a málem do nás zezadu narazily. Patrick se rychle narovnal a dal ruku tak, aby neviděly potřísněné prsty.

„Co je?“ zajímal se Rocky.

„Jenom odpočívám,“ vysvětloval Patrick.

Krvavá stopa pokračovala dál, ale ve tmě bylo téměř nemožné ji rozeznat. Patrickovy oči ji chvíli sledovaly a pak nenápadně zaklonil hlavu vzhůru. Podíval jsem se stejným směrem. Nad námi poletoval proud malých částíček. Zářily ve svitu měsíce a vypadaly jako stopa, kterou za sebou zanechává kouzelný koberec.

Sledovali jsme proud po obloze až k jeho zdroji.

K vrcholku vodárenské věže.

Gigantická věž se tyčila na vzpěrách jako pavouk. Stáli jsme pod kovovým žebříkem, který mizel kdesi vysoko. Došlo mi, že se mi chvěje koleno, a v duchu jsem mu poručil, aby přestalo. Proud částíček jako by byl stále řidší, oheň, který postupně spaluje sám sebe.

„Co myslíte, že to je?“ byl zvědavý Rocky.

„To nevím,“ přiznal jsem. „Třeba váš tatka vylezl nahoru a rozdělal tam oheň, co my víme.“

„Pomozte mu, prosím,“ naléhala JoJo. „Přiveďte ho domů.“

Patrick položil ruce na příčku žebříku, brokovnice s cinkutím narazila do bočního zábradlí.

„Mám jít s tebou a krýt ti záda?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ odpověděl.

Otočil jsem se k dětem. „Zůstaňte tu – *přímo tady*. Jestli něco nebo někoho uvidíte, zakřičte.“

Rocky přikývl a ochranněsky přitáhl svou sestru k sobě. Patrick už byl o nějakých dvacet příček výš, jeho výstup doprovázelo vytrvalé řukání brokovnice o kov. Vydal jsem se za ním.

Přiznám se vám: nemám rád výšky. Ten vodojem byl vysoký 45 metrů, což nebylo tak zlé, až na skutečnost, že žebřík stoupal z prostoru mezi nohama věže nepřichycen k čemukoliv jinému. Byl to stejný pocit, jako když lezete po stonku kouzelné fazole, země pod vámi se vzdaluje a pěstmi a špičkami nohou se snažíte zachytit řídkého vzduchu.

Konečně Patrick dolezl k nádrži a pokračoval po kovových příčkách přivařených k jejímu okraji. Šplhal jsem za ním a soustředil se na každý úchyt. Podívat se kamkoliv jinam jsem se neodvážil.

Zaslechl jsem poslední cvaknutí brokovnice, Patrick se dostal nahoru. Pak bylo ticho.

„Patricku?“ zavolal jsem a do mého hlasu se vkradla panika. „Všechno v pořádku?“

Temnotou ke mně doplul jeho hlas. „Ne,“ ozvalo se.

Zrychlil jsem výstup a doplazil se na plochou střechu nádrže. Stále jsem neriskoval pohled dolů, alespoň dokud nebudu pár kroků od okraje. Nohy jsem měl vratké, ale nebylo jasné, jestli z té výšky, nebo z pohledu, který se mi naskytl.

Na zádech tam leželo to, co zbylo z Hanka McCaffertyho. Jeho trup i břicho byly pryč. Na jejich místě zůstal kráter. Ven z prohlubně si razila cestu ven žebra, připomínala klec. Hluboko v lesknoucí se prohlubni jsme viděli čáru jeho páteře. Ten prapodivný pyl proudil rovnou z toho otvoru. McCaffertyho ostatky se měnily v částečky a nechaly se odnášet pryč větrem jako miniaturní stužky.

Chvilku trvalo, než se mi vrátila řeč. Můj hlas zněl přiškrčeně. „Co to zatraceně je?“ zeptal jsem se.

„To nevím,“ vrtěl hlavou Patrick. „Potřebujeme pomoc. Musíme to někomu říct.“

Sledoval jsem, jak se proud pylu nese k vzdáleným světlům města, a cítil jsem, jak něco uvnitř ve mně tuhne.

Pak začali Rocky a JoJo křičet.

Z Á P I S 6

Byl jsem blíž k žebříku, takže jsem se vydal dolů jako první. Patrick cvakal nade mnou a nutil mě slézat rychleji, protože jeho boty se téměř dotýkaly mých prstů, kterými jsem přehmatával z příčky na příčku. Můj sestup byl tak rychlý, že mi to připadalo jako pád. Jen jsem nedokázal odhadnout, kolik už máme za sebou a kolik nám ještě zbývá.

Děti křičely stále hlasitěji a hrozilo, že se podívám dolů. O nějakých dvanáct metrů níž běhali Rocky a Jojo kolem základny vodárenské věže. Za nimi jakási postava. Pronásledovala je a noční košile za ní vlála jako za duchem.

Paní Franklinová?

Patrickova podrážka mi skřípla prsty. Heknul jsem a uvolnil ruku, takže jsem se držel jen jednou. Vzdálil jsem se od žebříku a země pode mnou se závratně zatočila. Můj zpocený stisk málem povolil, ale podařilo se mi vrátit se zpět a chytit se příček.

„Dělej!“ křičel Patrick. „*Dělejdělejdělejdělejdělej!*“

Dělal jsem a nepodíval se dolů, dokud se mi pata nezaryla do hlíny a já nepadl na záda.

Zamrkal jsem bolestí. Nade mnou se vztyčila hrozivá silueta. Byl to pan Franklin, neprůhledná, temná postava – jen skrz dva tunýlky v místě jeho očí byly vidět zářící hvězdy.

Rychlý dech vypouštěl z jeho úst páru. Přiblížil se, škubal hlavou, natahoval ke mně své velké farmářské ruce.

Otevřel jsem ústa, abych zařval, když mi najednou zmizel z očí. Patrick seskočil ze žebříku, překulil se a srazil ho. Pak se postavil na nohy, opřel botu o hrudník pana Franklina a střílil ho přímo do hlavy.

Ta rána způsobila, že jsem padl do bláta. Její ozvěna se odrážela od kopců v průsmyku Ponderosa.

Hrůzou mi na těle vyvstal studený pot. Zvedl jsem se na nohy.

Tělo pana Franklina leželo bez hnutí. Hlavu měl skoro celou pryč.

Po zkušenosti s paní McCaffertyovou, která po zásahu brokovnicí ožila, Patrick znovu neriskoval a mířil mu rovnou na hlavu.

Z našeho vytržení nás probralo vysoké pištění. Rocky a JoJo běželi kolem jedné z podpěr vodárenské věže a paní Franklinová těsně za nimi, jako bílá čára.

Patrick strčil do komory další náboj a vyšel dětem vstříc. Rocky se vydal jedním směrem, JoJo druhým. Oba se letmo dotkli vnější strany Patrickových nohou, ale v té chvíli už procházel obličejem paní Franklinové výstřel.

Odletěla dozadu a padla na zem. Noční košile se jí zvedla a odhalila bílá, hladká stehna.

Děti se schovávaly za Patrickem. Rocky vzlykal. JoJo svírala králíčka a nevydala ani hlásku. Jen zírala na ženiny nohy.

Patrickovi se zvedala a poklesávala ramena. Na krku se mu leskl pot. Já, i když jsem stál, jsem měl pocit, že padám. Že se mé základy kamsi hrouť. Vidět paní McCaffertyovou zapletenou do šnekového dopravníku bylo děsivé. Tohle bylo horší. Stát pod vodárenskou věží nad mrtvolami našich sousedů znamenalo, že už nikdy nic nebude jako dřív. Během hodiny jsme s Patrickem zabili tři dospělé. A nad hlavami nám proudila řeka pylu z mrtvoly Hanka McCaffertyho. Nemohl jsem se ubránit myšlence, že to má něco společného s tím, co se děje.

A že to, co nás čeká, ještě ani pořádně nezačalo.

Došel jsem k paní Franklinové a zakryl jí noční košilí nohy. Nevím, proč mi na tom záleželo. Ale záleželo.

Pak jsem se předklonil a začal zvracet. Patrick se postavil vedle mě a položil mi ruku na rameno. Otřel jsem si ústa.

„Promiň,“ vydechl jsem. „Promiň.“

Otočil jsem se zpátky k dětem. JoJo si tiskla králíčka k hrudi, a i když měla teplou mikinu, silně se třásla. „Našli jste našeho tátu?“

Patrick přikývl. Nic neřekl, ale stačilo to. Oči šokovaných dětí se zaleskly.

Vzpomněl jsem si na krví pokryté střepy z čelního skla v mém kabelce. Na to, jak Patrick první dny po autonehodě spával na podlaze vedle mé postele, protože jsem se často budil ze spánku s křikem.

Podřekl jsem, abych byl očima na stejné úrovni jako JoJo, a položil jí ruce na ramena. „Co kdybyste teď byli s námi?“ navrhl jsem.

Nebyl čas zabývat se ztrátou. Museli jsme se dostat bezpečně domů a pustit se do odhalování toho, co se tu zatraceně děje.

S námahou přikývla.

Narovnal jsem se, sevřel pevně balíkovací háky a otočil se ke kukuřičnému poli. Něco mi padlo do oka, temný proud viditelný proti hvězdám.

Pylová řeka se nesla přímo nad náš dům.

Z Á P I S 7

Potichu jsme se pohybovali mezi stvoly a přes pastviny. Ze vzdálených světél naší verandy se postupně staly rozplizlé žluté tečky v temnotě. Opět jsme šli já s Patrickem vpředu, děti za námi. Sledovali jsme částečky nesoucí se nám na hlavami.

V měsíčním svitu vypadaly skoro jako světlušky. Cítil jsem, jak mě něco tlačí uvnitř hrudníku.

„Tenhle pyl,“ začal Patrick, „co myslíš, že to je?“

„Něco jako vzduchem šířená... krevní mlha?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Samo o sobě to zní šíleně.“

„Třeba k tomu přistupujeme zbytečně složitě,“ přemýšlel Patrick. „Třeba se takhle lidi rozkládají, když jsou nakaženi – něčím... nevím, co to je. Jako místo toho, aby hnili.“

„Jenže ten vítr to nesl přímo tam, kde jsme našli paní McCaffertyovou.“ Nechtěl jsem zmiňovat, že pyl směřuje také k našemu domu a k městečku za ním. „To mi přijde jako dost velká náhoda.“

„Chceš teda říct, že když to lidi vdechnou, nakazí se taky?“

Pokrčil jsem rameny.

„Co to *způsobuje*?“ zajímal se Patrick. „Tys přece dával při přírodopisu pozor.“

Napínal jsem mozek. „Viry, bakterie...“ Najednou jsem se zarazil, do obličeje se mi vlila horká vlna.

„Co je?“

„Spory,“ pokračoval jsem.

„Spory?“

„Vzpomínáš, co jsi říkal o parazitech a hostitelích?“ zeptal jsem se ho. „Doktor Chatterjee nám jednou ukazoval při přírodopisu takový film. O nějakém druhu houby. Která je jako parazit.“

Vybavil jsem si školní třídu: doktor Chatterjee, který se svou vratkou chůzí pohybuje uličkou mezi lavicemi s ortézami na nohou a přednáší se svým zpěvavým přízvukem. Celá léta byl naším rodinným lékařem a staral se o mě i o Patricka, už když jsme nosili plenky. Roztroušená skleróza mu nakonec neumožnila ani udržet pevně injekční stříkačku, a tak opustil medicínu a začal ve škole učit přírodopis. Potřeboval pomocníka – většínou jsem to byl já – který mu psával na tabuli a zapisoval hodnocení do počítače, ale rozhodně nepotřeboval žádnou pomoc k tomu, aby z něj byl skvělý učitel. Pracoval také jako městský koroner. Předpokládám, že třes rukou nebyl takový problém, pokud šlo o nakládání s mrtvými.

„Jistě,“ přikývl Patrick. „A co taková houba dělá?“

Ohlédl jsem se, abych se ujistil, že nás děti nemohou slyšet. „Napadá mravence,“ vysvětloval jsem.

„Mravence?“

„Infikuje jim mozky a nutí je padat ze stromů. Pak se napadený mravenec stane...“

„Hostitelem.“

„Jo. Hostitel vyleze na stvol nejvyšší rostliny v okolí a zakousne se do ní kusadly. Víš, jak se tomu říká? *Stisk smrti*. Houba mravence sežere a pak uvolní spory, které se rozletí po okolí a nakazí další mravence.“

Následovala pauza a já jsem náhle pocítil sebeuspokojení, že si tyhle věci pamatuji. Většinou jsem byl mezi pokročilými, o ročník nebo dva výš. Patrick mi kdysi řekl, že mu připadám víc doma v knihách než mimo ně. Nemyslel to jako urážku – měl to být kompliment, když jsem domů přinesl další slušné vysvědčení – ale mě to stejně bolelo. Od té doby jsem se cítil

trapně, když jsem s ním mluvil o škole. S Patrickem, který se nejvíc cítil ve svém živlu na koňském hřbetě v plném trysku.

Ohlédl jsem se, ale jeho výraz napovídal, že mě nesoudil, spíš přemýšlel.

„Takže je to nutí vydat se vstříc smrti,“ zhodnotil to. „Jako pana McCaffertyho.“

Napadlo mě, že možná těch pár podivných informací, co jsem si pamatoval z různých příběhů, učebnic a dokumentů, by mohlo být užitečných i tady, v reálném světě. Což znamenalo, že v určitém směru bych mohl být stejně užitečný jako Patrick.

„Je to tak,“ přitakal jsem.

„Jestli je ale tahle věc jako ta houba, tak proč paní McCaffertyová nedělala totéž jako její manžel? A co Franklinovi? Jestli byli infikováni nějakou lidskou verzí toho parazita nebo co to bylo, tak proč nevylezli na nejvyšší bod v dohledu a... *neexplodovali?*“

„Já nevím. Nedává mi to smysl.“ Představil jsem si ten temný stín, co se nade mnou tyčil u základny vodárenské věže, a otrásl jsem se. „Co mi chtěl pan Franklin udělat?“

„Bylo to divný,“ vybavoval si Patrick. „Šel klidně, nehonil tě. Působil jinak než jeho manželka nebo paní McCaffertyová. Viděl jsem ho ze žebříku. Šel s hlavou skloněnou dolů, jako kdyby něco hledal.“

„Jenže bez očí,“ namítl jsem.

„To je pravda. Ale *kdyby* měl oči, tak by se díval na zem. Tys mu přistál rovnou v cestě. To byl jediný důvod, proč po tobě vystartoval. Alespoň to tak vypadalo.“

„Takže ty spory možná ovlivňují muže a ženy různě,“ přemítal jsem.

„Ženy se snaží chytat lidi a muži chodí a něco hledají? Ale co?“

Pokrčil jsem rameny. JoJo popošla dopředu a objala mě kolem pasu a u toho jsme pořád šli. Položil jsem jí ruku přes záda a dával pozor, abych ji nezranil balíkovacím hákem. Něco si mumlala, znělo to jako nějaká básnička. Po pár krocích mě zase pustila a přešla zpátky k bratrovi.

Chvilí jsme šli v tichu. Jediný zvuk byla hlína křupající nám pod botami. Z kukuřice jsme vešli do podrostu stíněného vzrostlými stromy mezi naším domem a McCaffertyovými pozemky. Když jsme procházeli dubovým hájem, světla na naší verandě začínala být jasnější.

„I kdyby už v nich nezbylo nic z člověka,“ poznamenal jsem tiše směrem k Patrickovi, „pořád mám pocit, že jsme zabili lidi, chápeš?“

„Kdybys vypadal *takhle*, chtěl bys žít dál?“ zeptal se mě Patrick. „Chtěl bys, aby tvoje tělo dál fungovalo a terorizovalo ostatní?“

Představil jsem si, jak dělám příšerné věci, aniž bych věděl, že je dělám. „Ne,“ souhlasil jsem. „Ani náhodou.“

„Ty spory létají přes všechno,“ uvažoval Patrick. „Jako když práškuješ pole.“

„To je ono,“ přikývl jsem. „Práškování.“

„Ale proč nejsme hostitelé i *my*? Nebo oni?“ ukázal Patrick gestem zpátky k Rockymu a JoJo. „Vdechovali jsme přece stejný vzduch jako paní McCaffertyová a Franklinovi. Jestli ty spory přeměňují lidi, tak proč nepřeměnily *nás*?“

„Třeba jsme imunní.“

„Anebo třeba,“ přemýšlel Patrick, „*už* jsme infikovaní a je to jen otázka času.“

Podíval jsem se na hřbety svých rukou, v té tmě bílé. Lezlo mi už pod kůži něco, co mě přemění? Cítil jsem každý nádech, který mě chladil v krku a zaplňoval mi plíce.

Změna směru větru k nám donesla štěkání psů. Vzteklé štěkání plné chňapání a vrčení. Jak jsme se blížili k domu, rozsvěcovala se v celém domě světla. V obýváku bylo jako za bílého dne, působil jako maják v temnotě. Šířil se ve mně pocit úlevy, cítil jsem v hrudníku teplo. Byli jsme nějakých sto metrů od domova a bezpečí.

Uvnitř jsme zahlédli strýčka Jima, měl namířeno ke vchodovým dveřím.

„Díkybohu,“ vydechl jsem.

Strýc Jim otevřel dveře a vyšel na verandu. Chystal jsem se, že se za ním rozeběhnu, ale Patrick mě chytil za paži. „Vydrž,“ zašeptal.

Něco v jeho hlase mě vyděsilo a přinutilo ztichnout.

Schovali jsme se za velkým starým stromem s houpačkou. Položil jsem ruku na kmen a ucítil pod dlaní vyřezaná písmena. Byly to iniciály *A. B. + P. R.* v srdíčku, které sem loni vyryla Alex Patrickovým závěracím nožem. Vzpomínám si, jak jsem ji při práci s tou kudlou sledoval – čelo měla nakrabacené soustředěním, zuby zakousnuté do dolního rtu. Jako obvykle jsem byl třetím kolem od vozu, šťoural jsem se klackem v mraveništi a snažil se předstírat, že nevidím, jak se Alex vyhrnulo tričko, když se naklonila dopředu, a odhalilo proužek opálené kůže v dolní části zad.

Po tom všem, co se stalo, mi tyhle vzpomínky připadaly jako záblesk z jiného světa.

Cítil jsem, jak se mě JoJo znovu ze strany chytla, ale nedokázal jsem se pohnout, abych ji uklidnil. Byl jsem přirostlý k zemi s očima upřenýma na strýčka Jima.

Stál naprosto klidně uprostřed verandy, ozařovalo ho světlo z domu.

„Co to *dělá*?“ zašeptal Rocky, ale Patrick na něj zasyčel.

Sledovali jsme, jak strýček Jim stojí nečinně na verandě.

A pak se otrásl.

Nebylo to zachvění se zimou, ale třas celého těla, jako když vám tělem projde elektrický proud. A pak byl zase úplně v klidu.

Uběhlo pár vteřin.

Hrdlo mi svíral strach, ale spolkl jsem ho.

„Půjdu za ním,“ špitl jsem k Patrickovi. „Je v pohodě.“

Vyrazil jsem dopředu, ale Patrickova ruka mi dál svírala paži. Setřásl jsem ji tedy a vykročil na otevřené prostranství.

Zezadu se ozval tiše bratrův hlas. „Chanci,“ naléhal, „počkej. Počkej přece.“

Smutný tón v jeho hlase rozpustil můj vzdor a já jsem se zarazil. Bundou mi profukoval vítr. Kdesi vzadu na jazyku jsem

cítil hořkost. Vnímal jsem, jak mám napnutý obličej. Nepokračoval jsem dál, ale ani jsem se nestáhl.

Strýc Jim mě v té tmě nemohl vidět.

Jen tam tak stál, bez hnutí.

Pak se jeho očima začala šířit temnota, až najednou vypadaly jako dvě gigantické zorničky zaplňující prostor mezi víčky.

A potom ta temnota s prasknutím vylétla ven, jako popel. Vánek k nám přinesl zbytek obsahu jeho hlavy.

Skrz dva otvory zazářila světla domu.

Pokusil jsem se polknout, ale měl jsem snad v krku písek. Dívali jsme se, jak sešel z verandy. Ušel asi patnáct metrů od domu, pak zatočil v pravém úhlu doprava, udělal dalších pár kroků a pak znovu. Vždycky došel o malý kousek dál, ale jeho zatočení byla stále přesná. Vypadalo to, že se pohybuje v pravoúhlých obrazcích, které obkružují středový bod jako spirála. Nedávalo to žádný smysl a nemělo to žádnou přesnou logiku, alespoň ne takovou, jaké bych se mohl chytit.

Sledovat ho, jak dělá toporné pohyby, jako by byl očarovaný, bylo horší, než kdybychom přišli domů a našli ho s roztrženým tělem jako pana Franklina. Došlo mi, že jsem si dal ruku přes ústa – snad abych nevykřikl.

Strýček Jim, který se mnou v dětství hrál kostky. Strýček Jim, který uměl nejlepší papírové vlaštovky a učil mě, jak je házet, aby přeletěly střechu seníku. Strýček Jim, který mi pomáhal s úkolem z algebry a který stál po mém boku, když jsem se prodíral rovníci.

Pokračoval dál v obcházení svého domu, prázdné oční důlky směřovaly dolů. Vzpomněl jsem si, jak Patrick říkal, že pan Franklin vypadal, jako kdyby něco hledal na zemi. Strýček Jim zakopl o kámen, ale pak se zase narovnal a pokračoval v chůzi.

Otočil jsem se a uviděl, jak Patrick rychle dýchá a svírá pevně brokovnici. JoJo a Rocky se stáhli zpět do křoví za námi, připraveni k útěku.

„Musíme jít k němu,“ promluvil jsem na Patricka. „Nemůžeme ho nechat v tomhle stavu.“

„Já vím,“ přitakal Patrick.

Vykročil jsem a rozeběhl se ke strýčku Jimovi. Neposlouchal jsem Patricka, který na mě křičel, ať počkám. Když jsem se přibližoval, ještě jsem zrychlil. Musel jsem to vidět zblízka, vědět, že je to pravda, protože část mého já tomu odmítala uvěřit.

Když jsem došel tak blízko, že bych na něj mohl promluvit, strýček Jim se konečně zastavil. Zvedl hlavu a já se současně díval do jeho obličeje i skrz něj. Všechno ostatní vypadalo stejně – odřené kovbojské boty, ošoupané džíny Wrangler, obnošená bunda Carhartt. Pocítil jsem nutkání rozeběhnout se k němu a obejmout ho. Zavřít oči a předstírat, že je v pořádku.

Ale potom jeho ruce sjely k přezce pásku. Uvolnil ho z poutek kalhot a vyrazil ke mně. Nejdřív jsem myslel, že mě chce seřezat. Pak jsem si vzpomněl na paní McCaffertyovou a pramen jejích vlasů a došlo mi, že mě chce spoutat.

A pak udělá *co*?

Ruce sevřené kolem balíkovacích háků mi zbělely. Mezi klouby rukou mi trčely zahnuté kovové háky.

„Prosím, nedělej to,“ promluvil jsem k němu. Strýčku Jime? Prosím, ne. Nenuť mě k tomu.

Jeho obličej zmizel ve stínu, ale stále pokračoval směrem ke mně. Kožený pásek měl připravený v rukou.

Zvedl jsem pěsti se svými zbraněmi. „Prosím, ne.“

Slyšel jsem, jak za mnou běží Patrick. Ale už to nestihl.

Boty strýce Jima se přibližovaly, těžký krok drtil bahno, byl blíž a blíž.

„*Nedělej to*,“ vykřikl jsem.

A už byl u mě.

Udělal jsem úkrok stranou a švihl balíkovacím hákem. Ponořil se mu do krku. Vydal děsivý chrčivý zvuk a padl na kolena. Vytrhl jsem hák z jeho krku, a to už u mě konečně byl Patrick, z běhu brunátný v obličeji.

Strýček Jim se vzepřel na jedné, pak na druhé noze. Už zase stál a z krku mu stékal krvavý proud. Když Patrick zvedl brokovnici, odvrátil jsem hlavu. Nechtěl jsem to vidět.

Zaslechl jsem ránu.

Zaslechl jsem zvuk těla dopadajícího na zem.

Potom se od domu ozvalo zaskřípění verandových dveří.

Otočil jsem se právě včas, abych na zápraží uviděl Sue-Anne.

Zastavila se pod světlem, kolem hlavy jí kroužilo hejno mûr.

Na chvílku tam zůstala stát, klidně a tiše.

Potom se celé její tělo roztrásl.

Čekal jsem, co se bude dít. Bylo to pořád horší.

Ještě párkrát jí to v hrudníku zaškubalo.

Pak jsme viděli, jak jí zčernaly oči a rozpadly se. Sledovali jsme, jak prázdné tunýlky skenují krajinu a nakonec se zaměřily na nás. Prohnula záda a seskočila z verandy. Přistála na všech čtyřech a pak se zase narovnala a postavila se na bosé nohy. Vyběhla směrem k nám, jak nejrychleji mohla, svaly se jí napínaly k prasknutí. Byla od nás deset metrů. Mrknul jsem, a bylo to už jen pět.

Vlasy jí vlály kolem obličeje, rty měla sevřené úsilím. Škubnutím si ze županu vytáhla pásek a ten teď za ní volně vlál.

Patrick vložil do komory další náboj.

Z Á P I S 8

Nechtěli jsme ztrácet čas kopáním hrobů, tak jsme položili Jima a Sue-Anne vedle sebe na jejich postel v hlavní ložnici v prvním patře. Byla to dost krvavá záležitost, ale po tom všem, co pro nás udělali, jsme jim to byli dlužni. Rockyho a JoJo jsme posadili do obývacího k televizi, aby neviděli, v jakém hrozném stavu se teta se strýcem nacházejí.

Pak jsme stáli s bratrem v nohách postele a dívali se na jejich ležící těla. Patrick jim natáhl přes hlavu prázdné povlaky od polštářů, aby zakryl škody, ale i tak skrz ně prosakovala krev. Byla to děsivá scéna – to, jak leželi vedle sebe, nám ještě naléhavěji připomínalo, jak normální mohlo všechno být.

Alespoň byli spolu.

Naše rodina se nikdy nemodlila, ale Patrick teď sepnul ruce na pásku a odkašlal si. „Byli to dobří lidé, kteří se o nás starali, i když nemuseli.“ Odmlčel se. Slyšel jsem, jak dýchá, ale neodvážil jsem se k němu otočit, protože jsem se bál, že se rozpláče. „A nejenže milovali jeden druhého, ale *bavilo* je být spolu, pořád se společně něčemu smáli a rádi spolu tančili v objetí. Co jsem doteď viděl, tak u páru, který je spolu takhle dlouho, je to vzácnost. Byli nám dobrým příkladem a doufám, že já a Alex budeme taky dostatečně šťastní, bez ohledu na to, jak dlouho budeme spolu. A doufám, že jednoho dne si Chance taky někoho najde.“ Pak se na chvíli odmlčel. Když promluvil znovu,

měl sevřené hrdlo. „Měli štěstí, že měli jeden druhého, a my zase, že jsme měli je.“

Natáhl jsem ruku a dotkl se kloubu na noze Sue-Anne. Lehce jsem vydechl a silně skousl ret. Patrick zvedl ze sloupku postele kovbojský klobouk strýčka Jima a položil ho přes obal polštáře, který mu zakrýval hlavu. Přitom se dotkl krempy stejným způsobem, jako to vždycky dělával strýček Jim. Zhasli jsme světla a zavřeli za sebou dveře, protože jsme nevěděli, kdy se sem vrátíme.

Stáli jsme na chodbě a slyšeli zezdola zvuky televize. „Dýcháme stejné spory jako paní McCaffertyová i Franklinovi a Jim se Sue-Anne. Takže na ně musí být někteří lidi citlivější. Anebo se dospělí mění rychleji a dětem to trvá déle.“

Podívali jsme se na sebe a já věděl, že oba myslíme na to samé. Kdokoliv z nás se může kdykoliv přeměnit. Vyhlížel jsem u bratra jakékoliv náznaky toho, že se začne chvět, a on se ze stejného důvodu díval na mě.

Patrick přerušil to vzájemné minisledování jako první a natáhl se za mě pro telefon, který trůnil v malém výklenku v chodbě. Vytočil číslo a čekal. Slyšel jsem vyzvánění, i když byl zvuk přitlumený jeho tváří. Pak se ozval vzkaz nahraný Alex.

Dovolali jste se mně, Alex, a mému tátovi, šerifu Blantonovi. Tati, pozdrav.

Ahoj.

Opravdu osobní, tati. Takhle svoje ovečky jen vyděsíš. Každopádně nám tu nechte vzkaz. Kdyby šlo o naléhavý případ, tak stejně nevoláte sem, že ne? Volali byste tátovi do kanceláře. Budeme tedy předstírat, že se celá tahle věc nikdy nestala.

Alex.

Jasně, jasně.

Píp.

Patrick zavěsil a vytočil číslo znovu. S telefonem vraženým mezi rameno a tvář bubnoval prsty na zeď a začínal být netrpělivý. Druhou rukou lovil zpoza trička řetízek s přívěskem.